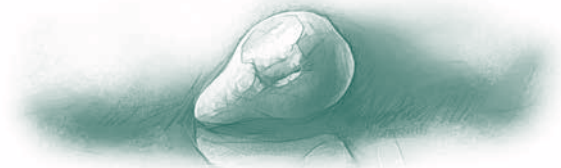

Bűneset

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 1Mózes 3; János 8:44; Róma 16:20;
2Korinthus 11:3; 1Timóteus 2:14-15; Zsidók 2:14;
Jelenések 12:7-9

„Ellenségeskedést szerzek közötted és az asszony között, a te magod között és az ő magva között: ő a fejedre tapos, te pedig a sarkát mardosod” (1Móz 3:15, ÚRK).

Egy figyelmeztetés is elhangzott a számtalan ajándék mellett, amit Isten őszüleinknek adott az Édenben: „A kert minden fájáról bátran egyél. De a jó és a gonosz tudásának fájáról ne egyél, mert amely napon eszel róla, bizony meghalsz” (1Móz 2:16-17, ÚRK). Isten megtiltotta annak a gyümölcsnek a fogyasztását, ami a jó és a gonosz tudása fájáról származott, és ez arra utal, hogy a jót ismerniük kellett, de a rosszat nem.

Mi már biztosan értjük, hogy miért nem.

Azután rájuk is szakadt a halálos veszély, ami miatt Isten óvta őket az engedtlenségtől (1Móz 2:17): valóban halál várt rájuk (1Móz 3:19). Isten megtiltotta, hogy egyenek az élet fájáról (1Móz 3:22), majd az Éden kertjét is el kellett hagyniuk (1Móz 3:24). Mivel bűnösök lettek, nem juthattak hozzá ahhoz, ami örök életet adhatott volna nekik.

A tragédia közben azonban felcsillan a remény is, amiről 1Móz 3:15 versében olvasunk. Ezt nevezzük úgy, hogy „ősevangélium” vagy „az első evangéliumi ígéret”. Igen, ebben a versben találjuk az első evangéliumi ígéretet a Bibliában, Isten itt mondta el először az embernek, hogy a bűneset dacára mindannyiunk számára biztosított menekülési utat.

A KÍGYÓ

Olvassuk el 1Móz 3:1, 2Kor 11:3 és Jel 12:7-9 szakaszait! Ki a kígyó? Hogyan csapta be Évát?

A szöveg úgy kezdődik, hogy „A kígyó”. A mondattani elemzés rámutat a hangsúlyra: a héberben a „kígyó” a mondat első szava, határozott névelővel. Ez arra utal, hogy a kígyó ismert szereplő, mintha az olvasónak tudnia kellene, hogy kicsoda. Valós létezését tehát a fejezet már az első szavától kezdve megerősíti.

A Szentírás a kígyót Isten ellenségeként azonosítja (Ézs 27:1), „*akit ördögnek és Sátánnak neveznek*” (Jel 12:9, ÚRK). Az ókori Közel-Keleten is a kígyóval személyesítették meg a gonosz hatalmát.

„Hogy észrevétlenül végezhesse munkáját, Sátán felhasználta médiumként a kígyót, amely nagyon alkalmas volt csaló szándékának leplezésére. A kígyó akkor az egyik legbölcsebb és legszebb teremtmény volt a földön. Szárnyai voltak és röptében káprázatos fényben ragyogott, a csiszolt arany színében tündökölt” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó, 27. o.).

Bármilyen formában is jelenik meg az ördög, a Biblia sosem pusztán hasonlatokban szól róla. A Szentírás úgy mutatja be Sátánt, mint aki valósgos lény, nem csupán a gonoszságot vagy az ember sötét oldalát jelképező retorikai szimbólum vagy elvont fogalom. A történetben a kígyó nem Isten ellenségeként jelenik meg. Ellenkezőleg! Utal Isten szavaira, elismétli azokat, látszólag támogatóan. Vagyis kezdettől fogva láthatjuk, hogy Sátán szívesen idézi Istent, és amint a későbbiekben is szót ejtünk róla, Isten Igéjének szavait ismétli (Mt 4:6).

Figyeljük meg azt is: a kígyó nem kezd el azonnal vitatkozni az asszonnyal, hanem olyan kérdést tesz fel, ami azt a látszatot kelti, hogy elhiszi, amit az Úr nekik mondott. „*Csakugyan azt mondta az Isten...*” (1Móz 3:1)? Tehát már elejétől kezdve láthatjuk, hogy milyen ravasz és megtévesztő valójában. A terve pedig bevált.

Sátánnak sikerült megtévesztenie a büntelen Évát az Édenben, tehát mi mennyivel sebezhetőbbek vagyunk! Mi a legjobb védelem a csalásai ellen?

TILTOTT GYÜMÖLCS

Olvassuk el 1Móz 2:16-17 és 3:1-6 verseit (lásd még Jn 8:44)! Hasonlítsd össze Isten Ádámhoz intézett szavait azzal, amit a kígyó mondott Évának! Mi a különbség a kettő között, és mi ennek a jelentősége?

Figyeljük meg a párhuzamokat Isten és Ádám beszélgetése (1Móz 2:16-17) és Éva meg a kígyó párbeszéde között! Mintha a kígyó Isten helyét elfoglalva jobban tudna mindent nála. Először csak egy kérdést tesz fel, amivel azt sejteti, hogy az asszony talán félreértette Istent. Utána azonban nyíltan megkérdőjelezi Isten szándékainak jóságát, majd ellent is mond neki.

Sátán két dolgot támadott meg: a halál és a jó és a gonosz tudásának kérdését. Isten világosan és hangsúlyosan kijelentette, hogy az engedetlenség nyomában biztosan halál jár (1Móz 2:17). Sátán azonban azt mondta, hogy nem, nem fognak meghalni. Ezzel arra célzott, hogy az emberek halhatatlannak (1Móz 3:4). Isten megtiltotta Ádámnak, hogy egyen abból a gyümölcsből (1Móz 2:17), Sátán pedig bátorította őket, hogy egyenek belőle, mert akkor olyanok lesznek, mint Isten (1Móz 3:5).

Sátán két érve – a halhatatlanság és az Istenhez hasonlósá válnak – meggyőzte Évát, hogy egyen a gyümölcsből. Nyugtalanító gondolat, hogy amint Éva döntött az engedetlenség mellett és evett a tiltott gyümölcsből, úgy kezdett viselkedni, mintha Isten nem is lett volna ott és ő állt volna a helyére. A bibliai szöveg rámutat a személyiségében bekövetkezett változásra. Éva Isten szavait használta, amikor értékelte a tiltott gyümölcsöt: látta, hogy „jó” (1Móz 3:6). Ez a szó Istennek a teremtett világról mondott véleményét idézi: „Látta Isten, hogy jó...” (1Móz 1:4, ÚRK stb.).

Ez a két kísértés, a halhatatlanság és az Istenhez való hasonlóság utáni vágy a gyökere az ókori egyiptomi és görög vallásokban a halhatatlanság gondolatának. A halhatatlanság vágya, ami hitük szerint isteni tulajdonság, fűtötte ezeket a népeket, hogy isteni státuszra törekedjenek és így (reményeik szerint) halhatatlanná váljanak. Ez a gondolkodás alattomban beszüremkedett a zsidó-keresztény kultúrákba is, így alakult ki a lélek halhatatlanságának hite, ami még ma is megvan sok egyházban.

Gondoljunk a sok mai nézetre, amelyek szerint mindannyian lényünk-ből fakadóan halhatatlanok volnánk! Hogyan nyújt erős védelmet e veszélyes ámtás ellen az ember természetének és a holtak állapotának bibliai tanítása?

ELBÚJTAK ISTEN ELŐL

Olvassuk el 1Móz 3:7-13 verseit? Vajon miért érezte szükségét Ádám és Éva, hogy elbújjon Isten előtt? Miért kérdezte azt Isten, hogy „Hol vagy?” Az első emberpár miért próbálta igazolni a viselkedését?

A bűn elkövetése után Ádám és Éva meztelennek érezte magát, mivel elvesztették az Isten jelenlétét tükröző dicsőség ruháját (lásd Zsolt 8:6; vö. 104:1-2). Istenképességüknek ártott a bűn. „...*körülkötőket csinálának maguknak*” (1Móz 3:7) – olvassuk a kifejezést, ami a héber eredetiben ugyanaz az ige, mint ami eddig csak arra utalt, amit Isten, a Teremtő alkotott (1Móz 1:7, 16, 25 stb.). Mintha a Teremtő helyébe léptek volna, miközben próbálták leplezni a bűnüket. Pál erre elítélően utal, ezt nevezi cselekedetek általi igazságnak (Gal 2:16).

Az emberpárhoz forduló Isten egy retorikai kérdést tesz fel: „*Hol vagy?*” (1Móz 3:9), hasonlóan ahhoz, amit később Kaintól kérdezett (lásd 1Móz 4:9). Természetesen tudta a választ a kérdésre. A vétkes felek érdekében kérdezett, hogy segítsen nekik felmérni, mit is tettek, ugyanakkor bűnbánatra és az üdvösség felé vezesse őket. Attól a pillanattól kezdve, hogy az ember bűnt követett el, az Úr a megváltásáért, szabadításáért munkálkodott. Lényegében az egész jelenet a vizsgálati ítélet gondolatát tükrözi, ami úgy kezdődik, hogy a bíró kihallgatja a bűnöst (1Móz 3:9), hogy felkészítse az ítéletre (1Móz 3:14-19). A bíró azért is így jár el, hogy bűnbánat ébredjen a vétkezőben, ami végül a megváltáshoz vezet (1Móz 3:15). Ezt a motívumot az egész Bibliában látjuk. Először, mint általában a bűnösök, Ádám és Éva is másokat okolva igyekszik kitérni a vádak elől. Isten kérdésére Ádám úgy válaszolt, hogy az asszony, akit maga Isten adott mellé (1Móz 3:12), ő vette rá a tettere. Éva hibája volt (és Istené, amire burkoltan célzott), nem az övé. Éva erre azt felelte, hogy a kígyó ámította el. 1Móz 3:13 versében a héber „*násá*” szó (becsap, megtéveszt, ámít) azt jelenti, hogy hamis reményt ébreszt valakiben, elhiteti, hogy jó, amit a másik tesz (2Kir 19:10; Ézs 37:10; Jer 49:16).

Ádám az asszonyt okolja, azzal, hogy ő adta neki a gyümölcsöt (ebben van némi igazság), Éva pedig a kígyót hibáztatja, mondván, hogy ő ámította el (és ebben is van igazság), végeredményben azonban mindketten vétkesek voltak.

Mást hibáztattak azért, amit ők tettek? Miért olyan könnyű ebbe a csapdába esni?

A KÍGYÓ SORSA

„Ellenségeskedést szerzek közötted és az asszony között, a te magod között és az ő magva között: ő a fejedre tapos, te pedig a sarkát mardosod” (1Móz 3:15, ÚRK). Mit mondott itt az Úr a kígyónak? Minek a reményét ébresztik bennünk ezek a szavak?

Isten a kígyóval kezdi az ítéletet, hiszen ő indította el az egész drámát: egyedül a kígyót tapossák el ebben a történetben.

Itt bizonyos szempontból a teremtés „visszafordításához” érünk. A teremtésből élet fakadt, a jó elismerése, valamint áldások következtek, az ítélet viszont halálhoz, rosszhoz és átkokhoz vezet, de feltűnik a szabadítás reménye és ígérete is. A port evő, eltaposott kígyó (1Móz 3:14-15) komor képéhez kapcsolódva felragyog az emberiség megszabadításának reménye, egy prófécia formájában. Ádám és Éva ítélete ezután következik, de az Úr már azt megelőzően megadta nekik a megváltás reményét (1Móz 3:15). Igen, bűnt követtek el, ami miatt valóban szenvedni fognak, és igen, meg fognak halni annak következtében, mégis ott van a végső reménység, a megváltás reménye.

Vessük össze 1Móz 3:15 versét Róm 16:20, Zsid 2:14 és Jel 12:17 verseivel! Hogyan mutatnak rá ezek a szakaszok a megváltási tervre és a nagy küzdelemre?

Figyeljük meg a párhuzamokat 1Móz 3:15 valamint Jel 12:17 között: a sárkány (a kígyó) megharagudott (ellenségeskedés); a magvából valók (mag); és az asszony az Édenben és Jel 12:17 versében. A bűneset következtében a vég idejéig tartani fog az Édenbe betörő harc. Sátán vereségének ígérete azonban már az Édenben elhangzott, miszerint a fejére taposnak. Ezt a témát még jobban kifejti *A jelenések könyve*, lefestve a gonosz végső pusztulását (Jel 20:10). Vagyis az emberiség már a kezdet kezdetétől fogva megkapta a reményt, hogy lesz kiút a rettenetes zűrzavarból, ami a gonoszság megismeréséből származik, és ez a remény most a miénk is lehet.

Miért vigasztaló a tudat, hogy az Úr már az Édenben elkezdte kinyilatkoztatni a megváltási tervet, ott, ahol a földi bűn és gonoszság elindult?

AZ EMBERI SORS

1Móz 3:15-24 szakasza szerint mi történt Ádámmal és Évával a bűneset következtében?

A Szentírás félreérthetetlenül átoknak nevezi Istennek a kígyóra kimondott ítéletét (1Móz 3:14), a nő és a férfi feletti ítéletét azonban nem. Az „átok” szó csak ott jelenik meg újra, amikor a földre vonatkozik (1Móz 3:17). Vagyis Istennek más terve volt a férfivel és a nővel, mint a kígyóval. Olyan reményt kínált fel nekik, amit a kígyónak nem. 1Móz 3:16 közvetlenül a 15. verset követi, ráadásul a két prófécia között megfigyelhető párhuzamok világosan utalnak arra, hogy a 16. versnek a nőre vonatkozó prófécijája a 15. vers messiási prófécijával összefüggésben olvasandó. A megváltás pozitív perspektívájából kell látni Istennek az asszonyra kimondott ítéletét, így azt is, ami a gyermekszülésre vonatkozik (vö. 1Tim 2:14-15).

A férfi bűne annak tulajdonítható, hogy az asszonyra hallgatott, ahelyett, hogy Istenre hallgatott volna, ezért átkozott lett a föld, amelyből megformálta őt Isten (1Móz 3:17). Ennek következtében keményen kell dolgoznia (1Móz 3:17-19), majd pedig „visszatér” a földbe, ahonnan jött (1Móz 3:19), aminek nem kellett volna megtörténnie, ez nem volt része Isten eredeti tervének.

Kifejező, hogy a halál kilátástalanságával szembesülve Ádám az asszonyhoz fordul, akiben az élet reményét látja a gyermekszülés miatt (1Móz 3:20). Vagyis a halálbüntetés idején meglátja az élet reményét.

Isten azonban, mint minden szerető szülő csak jót szánt nekik, nem rosszat. Amikor pedig már megismerték a gonoszt, minden tőle telhetőt meg akart tenni azért, hogy megmentse őket attól. Tehát elhangzott az ítélet, de összüleink számára mégsem veszett oda minden remény, még ha nyíltan és égbekiáltó módon szegültek is szembe Istennel ők, akik valóban a Paradicsomban éltek és egyáltalán semmi okuk nem volt rá, hogy kételkedjenek Istenben, a szavában, irántuk való szeretetében.

Általában úgy gondolunk a „tudásra”, mint ami önmagában jó, mégis miért nem mindig az? Melyek azok a dolgok, amelyeket jobb, ha nem ismerünk?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Gondolkodjunk el az „élet fája” és a „jó és gonosz tudásának fája” közötti kapcsolatról! Az is összefüggést mutat, hogy mindkét fa „a kert közepén” (1Móz 2:9, ÚRK) állt. Ám a pusztán földrajzi közelségen túl más is van a két fa között. Mivel az ember vett a jó és gonosz tudása fájának gyümölcséből, tehát engedetlen lett Istennel szemben, utána már nem mehetett oda az élet fájához, nem élhet örökké, legalábbis ebben az állapotban nem. Ez a kapcsolat kiemeli egy alapelvet. Az erkölcsi és lelki természetű döntések hatnak a biológiai életre, amire kitért Salamon is a fiának adott tanácsában: „Fiam, ne felejtsd el tanításomat, és parancsolataimat őrizze meg szíved, mert hosszú életet, magas életkort és jólétet szereznek azok neked” (Péld 3:1-2, RÚF)! Ez a kapcsolat újból feltűnik majd a mennyei Jeruzsálemben, ahol csak az élet fája lesz már ott „A város utcájának közepén” (Jel 22:2, ÚRK).

„Amikor Isten megteremtette Évát, azt tervezte, hogy a férfinél sem alsóbbrendű, sem felsőbbrendű, hanem mindenben egyenlő partnere legyen. Nem akarta, hogy a szent párnak olyan érdeke legyen, ami egymásétól eltért volna, bár mindkettőjüknek megvolt a saját személyisége, gondolkodása, tevékenysége. Éva azonban bűnbe esett, és mivel ő vétkezett először, az Úr azt mondta neki, hogy Ádám uralkodik felette. Alávettetett férjének, büntetése részeként. Ez az átok sok esetben az asszony sorsát igen fájdalmassá, életét teherré tette. A férfi sok tekintetben visszaélt Istentől kapott fölényével, hatalmát önkényesen gyakorolva. A megváltási tervet végtelen bölcsesség alkotta, amely az emberiséget egy második próba elé állítja” (Ellen G. White: *Testimonies for the Church*. 3. köt. 484. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Isten az Édenben nemcsak azért vonta Ádámot kérdőre, hogy felébressze a bűntudatát, hanem bűnbánatra is akarta vezetni. Ugyanez a motívum feltűnik Kain (1Móz 4:9-10), az özönvíz (1Móz 6:5-8), Babel tornya (1Móz 11:5) meg Sodoma és Gomora (1Móz 18:21) esetében is. Hogyan mutatkozik meg a vizsgálati ítélet gondolata ezekben a történetekben?
- 2) Miért hitte Éva, hogy bölcsességet nyer, ha eszik a jó és a gonosz tudásának a fájáról? A magunk helyzetében mi hogyan kerülhetjük el, hogy hasonló hibákat kövessünk el, vagyis nyíltan szembehelezkedjünk Isten Igéjével, valami „jobb” reményében annál, mint amit Isten adott nekünk?

SZILÁGYI JÓZSEF: A TÉKOZLÓ FIÚ MAGÁNYOSSÁGA

Kint a nagyvilágban, az élet alján
ábrándozom egy régi házról.
Édesapám, nagyon hiányzol!
Itt rám se néznek. Te még szeretsz talán...

A TÉKOZLÓ FIÚ HAZAÉRKEZÉSE

Kínzó éhség, halovány reményhajszol haza.
Apám fut elém, átölel.
Sírunk mind a ketten.
Ünnepi asztal vár odabenn.